

Sygn. akt VIII Ga 316/21

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 11 lutego 2022r.

Sąd Okręgowy w Bydgoszczy VIII Wydział Gospodarczy

w składzie następującym:

Przewodniczący: sędzia Elżbieta Kala

Protokolant : protokolant sądowy Roksana Nowaczyk

po rozpoznaniu w dniu 13 stycznia 2022 r. w Bydgoszczy

na rozprawie

sprawy z powództwa: **(...) w W.**

przeciwko: **M. R.**

o zapłatę

na skutek apelacji wniesionej przez pozwanego od wyroku Sądu Rejonowego w Bydgoszczy z dnia 30 czerwca 2021 r. , sygn. akt. VIII GC 1174/20

1. zmienia zaskarżony wyrok w punkcie I. (pierwszym) w ten sposób, że:

I. zasądza od pozwanego na rzecz powoda kwotę 12.369 EUR (dwanaście tysięcy trzysta sześćdziesiąt dziewięć euro) z odsetkami ustawowymi za opóźnienie w transakcjach handlowych od kwot:

a) 8.800 EUR od dnia 13 września 2019 roku do dnia zapłaty,

b) 3.569 EUR od dnia 24 grudnia 2019 r. do dnia zapłaty,

a w pozostałej części powództwo oddala;

2. zmienia zaskarżony wyrok w punkcie III. (trzecim) w ten sposób, że zasądza od pozwanego na rzecz powoda kwotę 6.787,12 zł (sześć tysięcy siedemset osiemdziesiąt siedem złotych dwanaście groszy) tytułem zwrotu kosztów procesu z odsetkami ustawowymi za opóźnienie od dnia uprawomocnienia się tego rozstrzygnięcia do dnia zapłaty;

3. oddala apelację w pozostałej części;

4. zasądza od powoda na rzecz pozwanego kwotę 1.300 zł (tysiąc trzysta złotych) tytułem zwrotu kosztów postępowania apelacyjnego wraz z odsetkami ustawowymi za opóźnienie od dnia uprawomocnienia się tego rozstrzygnięcia do dnia zapłaty.

Sygn. akt VIII Ga 316/21

UZASADNIENIE

Powódka (...) z siedzibą w W. wniosła o zasądzenie od pozwanego M. R. prowadzącego działalność gospodarczą pod firmą (...) M. R. w D. kwoty 14.119 euro wraz z ustawowymi odsetkami za opóźnienie w transakcjach handlowych od kwoty 8 800 euro od dnia 13 września 2019 r. do dnia zapłaty, a od kwoty 5.319 euro od dnia 24 grudnia 2019 r. do

dnia zapłaty, a nadto kwoty 348,32 zł tytułem rekompensaty za koszty odzyskiwania należności. Powódka wniosła także o zasądzenie kosztów procesu, w tym kosztów zastępstwa procesowego, według norm przepisanych.

W uzasadnieniu pozwu wskazano, że powódka przyjęła od pozwanego zlecenie na kompleksową obsługę związaną z transportem z Polski do A. w K. na dwie wystawy (w październiku i listopadzie 2019 r.) sprzętu rolniczego w postaci talerzówki i opryskiwacza oraz artykułów reklamowych o łącznej wadze 4 205 kg i wartości 22 910 USD. Jak wskazano, wystawy miały miejsce w październiku oraz listopadzie 2019 r., przy czym przesyłka została odprawiona przez kazachskiego partnera (spedytora) powoda, działającego na jego zlecenie, na czasowy wwóz na okres 3 miesięcy. Pozwany planował bowiem sprzedaż urządzeń w okresie ich wystawiania za granicą. W związku z tym powódka wystawiła pierwszą z faktur VAT obejmującą usługi świadczone na rzecz pozwanego do zakończenia drugiej z wystaw (listopad 2019 r.), a opiewającą na kwotę 10.800 euro. Wskazano, że w przypadku gdyby pozwany sprzedał K. kontrahentowi którąkolwiek z maszyn, nie byłoby problemu z ich dalszym przechowywaniem w K., czy organizacją powrotnego transportu do Polski. Powódka zarzuciła, iż strona pozwana nie uregulowała wskazanej powyżej faktury w przewidzianym ku temu terminie. W związku z tym, powódka wzywała powyżej wskazanego do zapłaty, w odpowiedzi na co, zobowiązany uiszczył łącznie kwotę 2.000,00 euro.

Nadto, po zakończeniu drugiej z wystaw, przedstawiciele pozwanego samodzielnie i bez uzgodnienia z powódką zlecieli miejscowemu spedytorowi zabranie maszyn oraz ich składowanie. Podwykonawca k., podstawił samochód pod załadunek z wystawy i przetransportował je do składu. Powódka podała, że koszt tej nieujętej w umowie stron usługi wynosił dodatkowo 1.750 euro, o czym poinformowano pozwanego. Jak podano, dalsze przetrzymywanie maszyn w K. generowało dodatkowe koszty, w związku z czym, powódka samodzielnie zdecydowała o ich przetransportowaniu do Polski. Następnie, urządzenia zostały wyładowane i przechowywane przez stronę powodową jako zastaw do czasu uregulowania przez pozwanego wszystkich należności. Ten ostatni, został również poinformowany o kosztach składowania urządzeń w wysokości 2.750,00 zł + VAT.

Nakazem zapłaty wydanym w postępowaniu upominawczym w dniu 11 maja 2020 r., wydanym w sprawie VIII GNC 1089/20, Referendarz Sądowy w Sądzie Rejonowym w Bydgoszczy orzekł zgodnie z żądaniem pozwu oraz rozstrzygnął o kosztach procesu.

Pozwany zaskarżył nakaz zapłaty w całości i wniósł o oddalenie powództwa oraz zasądzenie na swoją rzecz kosztów procesu według norm przepisanych, w tym kosztów zastępstwa procesowego. Jednocześnie pozwany domagał się zobowiązania powódki przez Sąd do niezwłocznego zwrotu maszyn stanowiących jego własność. Nadto, strona pozwana wniosła powództwo wzajemne obejmujące roszczenie odszkodowawcze z tytułu uszkodzenia maszyn rolniczych przez powódkę.

Motywuując powyższe pozwany w pierwszej kolejności potwierdził, że na podstawie jednego zlecenia spedycyjnego, tj. umowy z 21 sierpnia 2019 r. oraz kosztorysu zwanego w widomości e- mail z dnia 13 sierpnia 2019 r., powódka zobowiązała się do wykonania na jego rzecz kompleksowej obsługi spedycyjno – celnej do K. (A.). Przedmiot transportu stanowiły maszyny rolnicze w postaci agregatu i opryskiwacza. Jak podniesiono, oferta powódki obejmowała również obsługę targów, tj. odbiór urządzeń po ich zakończeniu i załadunku na samochód oraz składowania towaru w K. magazynie. Pozwany podkreślił, że magazyn w którym składowano towar na targach, znajdował się na ich terenie co było jedną z przesłanek skorzystania z usług powoda. Jak wskazano, bez znaczenia dla zakresu przechowania pozostaje fakt ewentualnej sprzedaży maszyn w K.. Nadto, przedmiotowe maszyny w dniu ich załadunku jako fabrycznie nowe, nie posiadały żadnych uszkodzeń. Po ich dostarczeniu na miejsce rozładunku okazało się natomiast, że posiadają zniszczenia, co z kolei zniechęcało potencjalnych, nowych kupców. Ponadto nieprawdziwe są informacje, iż przedstawiciele pozwanego samodzielnie i bez uzgodnienia z powódką zlecieli miejscowemu spedytorowi zabranie maszyn po zakończeniu wystawy. Powyższe czynności zostały dokonane w ramach zlecenia spedycyjnego z 21 sierpnia 2019 r., przy czym, pozwany nie otrzymał informacji o dodatkowych, związanych z tym kosztach. Podniesiono, że kwestia uregulowania należności z tytułu przedmiotowego magazynowania maszyn dotyczyła wyłącznie stosunku pomiędzy powódką a jej podwykonawcą – przechowawcą. Nadto, w kosztorysie z 13 sierpnia 2019 r. strona powodowa sama wskazała, że koszty obsługi spedycyjno – celnej i transportowej zawierają

m.in. odbiór towaru ze stanowiska po zakończeniu targów i składowanie go w magazynie w A., w związku z czym pozwany odesłał fakturę nr (...) obejmującą koszty wykonania przedmiotowej usługi.

Za nieuprawnione należy również zdaniem pozwanego uznać działanie powódki, która samodzielnie i bez konsultacji z pozwanym przetransportowała urządzenia z powrotem do Polski, a ponadto pozwany cały czas nie ma do nich dostępu. Z uwagi na fakt nieprawidłowego wykonania transportu i uszkodzenia maszyn, a także ich przetrzymywania, pozwany zakwestionował wystawione przez nią faktury.

Uzasadniając powództwo wzajemne pozwany wskazał, że z uwagi na uszkodzenia maszyn w transporcie, poniósł on szkodę w wysokości 20.000 zł. Nadto pozwany wniósł o potrącenie wzajemnych wierzytelności stron.

W piśmie z 02 listopada 2020 r., powódtrzymał swoje stanowisko w sprawie podnosząc, że w uwagi na fakt, iż niniejsze postępowanie ma charakter gospodarczy, powództwo wzajemne jest niedopuszczalne.

Zaskarżonym wyrokiem z dnia 30 czerwca 2021 r. Sąd Rejonowy w Bydgoszczy zasądził od pozwanego na rzecz powódki kwotę 14.119 EUR z odsetkami ustawowymi za opóźnienie w transakcjach handlowych od kwot: a) 8.800 EUR od dnia 13 września 2019 r. do dnia zapłaty, b) 5.319 EUR od dnia 24 grudnia 2014 r. do dnia zapłaty (pkt I wyroku), zasądził od pozwaengo na rzecz powoda 348,32 zł (pkt II wyroku) oraz kwotę 8.449 zł wraz z odsetkami ustawowymi za opóźnienie od dnia uprawomocnienia się wyroku do dnia zapłaty tytułem zwrotu kosztów procesu (pkt III wyroku).

Sąd Rejonowy ustalił, że w dniu 21 sierpnia 2019 r. strony zawarły umowę, na mocy której powódka zobowiązała się do zorganizowania na rzecz pozwanego transportu towaru w postaci dwóch maszyn w postaci agregatu talerzowego oraz opryskiwacza polowego, z G. do miejscowości A. w K., gdzie w październiku oraz listopadzie 2019 r. odbywały się targi urządzeń rolniczych.

Łączny koszt należnego powodowi wynagrodzenia, ustalono na kwotę 14.300,00 euro netto, przy czym należność ta obejmowała:

- transport samochodowy do miejscowości A. (K.),
- odprawę celną w wywozie/przywozie do kraju,
- odprawę celną w przywozie/wywozie do i z K.,
- rozładunek towaru na ternie wystawowym z dostawą do stanowisko pozwanego,
- odbiór towaru ze stanowiska po zakończeniu targów i załadunek na samochód,
- składowanie w magazynie w A. do 05 listopada 2019 r. (pomiędzy pierwszymi i drugim targami).

Zgodnie ze zleceniem spedycyjnym, płatność za przedmiotowe czynności miała nastąpić przed rozpoczęciem pierwszej wystawy, na podstawie wystawionej przez powoda faktury VAT.

Jak ustalił Sąd Rejonowy, powódka odebrała maszyny w przewidzianym ku temu terminie, przy czym w trakcie transportu do K., zostały one uszkodzone.

Dnia 05 września 2019 r. powódka wystawiła na rzecz pozwanego fakturę VAT nr (...) z tytułu obsługi spedycyjno – celnej oraz zrealizowanego transportu, opiewającą na umówioną kwotę 10.800,00 euro, z terminem zapłaty upływającym 12 września 2019 r.

Pozwany nie uregulował tej należności w terminie, w związku z czym powódka 07 października 2019 r., wystawiła na jego rzecz notę odsetkową opiewającą na kwotę 66,28 euro. Tego samego dnia, do pozwanego wystosowano wezwanie do zapłaty łącznej kwoty 10.866,28 euro (10.800,00 euro + 66,28 euro).

Strona pozwana nie spełniła powyższego żądania.

Następnie, po zakończeniu targów, k. partner powódki odebrał maszyny i przechowywał je w należącym do niego magazynie, przy czym koszt tej usługi wynosił 1.750 euro.

Sąd Rejonowy wskazał dalej, że strony nie mogły dojść do konsensusu w kwestii dalszego rozporządzenia maszynami, w związku z czym, powódka podjęła decyzję o przetransportowaniu urządzeń z powrotem do Polski. Po wykonaniu przedmiotowego przewozu, powódka umieściła urządzenia w swoim magazynie w W., a następnie poinformowała pozwanego o tym, że urządzenia znajdują się na terenie kraju, przy czym nie zostały one mu wydane.

W dniu 16 grudnia 2019 r., powódka wystawiła na rzecz pozwanego fakturę VAT nr (...) opiewającą na łączną kwotę 5.319 euro, a w tym: 1.750 euro za koszt przechowywania maszyn po wystawie oraz 3.500 euro za powrotne przetransportowanie urządzeń do Polski.

Pozwany odesłał powyżej wskazany dokument bez jego księgowania.

Powódka kilkakrotnie, zarówno pisemnie jak i poprzez wiadomość e – mail, wyzwała pozwanego do zapłaty nieuregulowanych należności, w odpowiedzi na co zobowiązany odmawiał spełnienia żądania, a także kwestionował roszczenie z tytułu przechowania towaru w wysokości 1.750 euro.

Z tytułu zadłużenia wynikającego z faktury nr (...), pozwany uiścił na rzecz powódki łączną kwotę 2.000,00 euro.

W styczniu 2020 r., pozwany wezwał powódkę do wydania przedmiotowych maszyn, jednakże spedytor odmówił spełnienia tego świadczenia powołując się na ustawowe prawo zastawu na towarze.

W dalszej kolejności Sąd Rejonowy zważył, że nie budziło wątpliwości Sądu, iż strony niniejszego procesu łączyła umowa spedycyjna, na podstawie której pozwany, jako zleceniodawca, zlecił powódce, jako spedytorowi wykonanie usługi spedycyjnej zorganizowania transportu na trasie G. (Polska) – A. (K.) w terminie od września do listopada 2019 r. Powódka wskazywała, że wykonała powierzone jej zadanie w całości, przy czym usługi jakie oferowała obejmowały organizację transportu, czynności celne oraz składowanie towaru do 05 listopada 2019 r., kiedy to odbyły się drugie z targów, na których pozwany wystawiał stanowiącej jego własność maszyny. Jak podnosiła strona powodowa, pozwany uregulował należności z tytułu wystawionych za przedmiotowe usługi faktur w łącznej wysokości 2.000 euro, w związku z czym spedytor dokonał ustawowego zajęcia należących do niego maszyn. W kontrze do podnoszonych roszczeń, strona pozwana podnosiła, iż w trakcie transportu na trasie Polska – K., przewożone maszyn uległy uszkodzeniu, w związku z czym, ich sprzedaż okazała się niemożliwa. Jak podnosił pozwany, z tego tytułu poniósł on szkodę w wysokości 20.000 zł, podnosząc zarzut potrącenia wzajemnych roszczeń stron. Bacząc zatem na zgromadzone dowody, Sąd Rejonowy zważył, iż powódka wykazała zasadność dochodzonych roszczeń, podczas gdy pozwany, nie sprzeciwił się im w sposób skuteczny.

Sąd Rejonowy podniósł też, że zgodnie z treścią art. 794 § 1 k.c. przez umowę spedycji spedytor zobowiązuje się za wynagrodzeniem w zakresie działalności swego przedsiębiorstwa do wysyłania lub odbioru przesyłki albo do dokonania innych usług związanych z jej przewozem. Spedycją będzie więc każda działalność gospodarcza polegająca na organizowaniu przewozu ładunków na zlecenie osoby prawnej lub fizycznej i na wykonaniu niezbędnych czynności dodatkowych, wynikających ze specyfiki zlecenia.

Sąd Rejonowy odwołał się też do poglądów judykatury i doktryny, gdzie ukształtował się pogląd, iż czynności podejmowane w ramach umowy spedycji mogą polegać na udzielaniu porad, zawieraniu umów przewozu, sporządzaniu dokumentów przewozowych, odbioru przesyłki od nadawcy lub przewoźnika, przekazaniu przesyłki odbiorcy, czynności związane z przemieszczaniem przesyłki na przestrzeni między miejscem zamieszkania (lub siedzibą) dającego zlecenie, a miejscem nadania przesyłki, przechowaniem i składowaniem przesyłki. Mogą to także być inne czynności organizacyjnoprawne związane z przewozem, takie jak: znalezienie przewoźnika, przygotowanie listów przewozowych, czy też zawarcie umowy przewozu z przewoźnikiem w imieniu zleceniodawcy. Są to zatem usługi

fachowej pomocy w obsłudze przewozu towarowego (wyrok Sądu Apelacyjnego w Warszawie z dnia 19 grudnia 2007 roku, sygn. akt VI ACa 400/07 oraz Z. Gawlik, Komentarz do art. 794 Kodeksu Cywilnego, tom III Zobowiązania – część szczególna, Lex 2010).

Sąd Rejonowy podniósł, że zgodnie z zasadami procesu cywilnego, ciężar gromadzenia materiału procesowego spoczywa na stronach (art. 232, art. 3 k.p.c., art. 6 k.c.). Zatem ten, kto powołując się na przysługujące mu prawo żąda czegoś od innej osoby, obowiązany jest udowodnić fakty (okoliczności faktyczne) uzasadniające to żądanie, ten zaś, kto odmawia uczynienia zadość żądaniu, a więc neguje uprawnienie żądającego, obowiązany jest udowodnić fakty wskazujące na to, że uprawnienie żądającemu nie przysługuje (Stanisław Dmowski, Stanisław Rudnicki, Komentarz do kodeksu cywilnego, Księga pierwsza, część ogólna, Wydawnictwo Prawnicze LexisNexis, Wydanie 4 zmienione, s. 46).

Strona, która nie udowodni przytoczonych twierdzeń, utraci korzyści, jakie uzyskalaby aktywnym działaniem Sąd Rejonowy podkreślił przy tym, że samo twierdzenie strony nie jest dowodem, a twierdzenie dotyczące istotnej dla rozstrzygnięcia sprawy okoliczności (art. 227 k.p.c.) powinno być udowodnione przez stronę to twierdzenie zgłaszającą, co wynika z przepisu art. 232 k.p.c.

Jak wskazał dalej Sąd Rejonowy, wynikająca z art. 6 k.c. reguła dotycząca ciężaru dowodu nie może jednak być rozumiana w ten sposób, że zawsze, bez względu na okoliczności sprawy, spoczywa on na stronie powodowej. Jeżeli strona powodowa udowodniła fakty przemawiające za zasadnością powództwa, to na stronie pozwanej spoczywa ciężar udowodnienia ekscpepcji i faktów uzasadniających jej zdaniem oddalenie powództwa (zob. wyrok Sądu Apelacyjnego w Gdańsku z dnia 30 września 2010 r., sygn. I ACa 572/10).

Mając na uwadze powyższe Sąd Rejonowy doszedł do wniosku, że przedmiotowe powództwo zasługuje na uwzględnienie w całości. Jak bowiem wynika ze zgromadzonego materiału dowodowego, pozwany zlecił wykonanie przedmiotowego transportu wraz z załadunkiem i wyładunkiem towaru. Co istotne, bezsprzecznym jest, iż strona powodowa zorganizowała przewóz na trasie Polska – K., dostarczając dwie maszyny rolnicze na miejsce targów. Nie uszło przy tym uwadze Sądu, iż strona pozwana konsekwentnie twierdziła, że przewożone towary uległy podczas transportu uszkodzeniom, które uniemożliwiały ich sprzedanie. Fakt występowania szkód nie był między stronami kwestią sporną, co nie zmienia faktu, że okoliczność ta nie miała wpływu na roszczenie dochodzone przedmiotowym postępowaniem.

Sąd Rejonowy podkreślił, że w niniejszej sprawie mamy do czynienia z postępowaniem gospodarczym, przy czym żadna ze stron nie wniosowała o jego pominięcie. W związku z tym – co Sąd wyjaśnił na rozprawie - powództwo wzajemne jest w takim przypadku niedopuszczalne. Z tych właśnie względów, pozew wzajemny złożony przez pozwanego został z niniejszej sprawy wyłączony do odrębnego postępowania, przy czym nie może ująć uwadze, że jak już podniesiono powyżej, pozwany podnosił zarzuty w przedmiocie powstałej z tytułu transportu do K. szkody. Zgodnie natomiast z przepisem art. 471 k.c., odszkodowanie za niewykonanie umowy jest świadczeniem mającym powetować szkodę spowodowaną niewłaściwym działaniem lub zaniechaniem dłużnika. Odpowiedzialność kontraktowa dłużnika powstaje, jeżeli spełnione zostaną następujące przesłanki: 1) szkoda wierzyciela w postaci uszczerbku majątkowego; 2) szkoda musi być spowodowana niewykonaniem lub nienależyte wykonanym zobowiązaniem przez dłużnika; 3) związek przyczynowy między faktem nienależytego wykonania lub niewykonania zobowiązania a poniesioną szkodą.

Mając na uwadze powyższe, Sąd Rejonowy wskazał, iż poza samym faktem pojawienia się uszkodzeń na skutek przewozu, w oparciu o zgromadzony materiał dowodowy nie sposób uznać, aby pozwany na którym spoczywał obowiązek w tym przedmiocie, udowodnił istnienie pozostałych przesłanek. Niezależnie od tego Sąd podkreślił, że powyższa kwestia miała na gruncie przedmiotowego postępowania charakter poboczny, a sam fakt wystąpienia szkody, nie wpływał na dochodzone roszczenie.

W tym stanie sprawy, Sąd Rejonowy zważył, że roszczenie zasługuje na uwzględnienie w całości, albowiem powódka wywiązała się z ciążącego na niej zobowiązania w postaci organizacji transportu, wyładunku urządzeń, a także ich przechowaniu w okresie pomiędzy targami, tj. do 05 listopada 2019 r. Sąd miał na uwadze, iż pozwany nie kwestionował pierwszej z faktur VAT, regulując częściowo wynikającą z niej należność. Co do drugiego z dokumentów,

zlecający nie zgadzał się zasadniczo jedynie z jedną z dochodzonych na jego podstawie należności, obejmującej wynagrodzenie za magazynowanie towaru po 06 listopada 2019 r. W ocenie Sądu Rejonowego, koszty te były jednakże uzasadnione, albowiem umowa stron nie obejmowała wykonania tychże czynności po zakończeniu targów. Jak przy tym wynika ze zgromadzonego materiału dowodowego, pozwany - pomimo zapytań powoda w tym przedmiocie – nie był w stanie jednoznacznie wskazać, co zrobić z zalegającymi w K. urządzeniami, a polecenie w tym przedmiocie wydano dopiero gdy spedytor oświadczył, że przetransportuje je z powrotem do kraju.

Mając na uwadze wszystkie przytoczone powyżej okoliczności i argumenty, Sąd Rejonowy doszedł do wniosku, że przedmiotowe powództwo zasługuje na uwzględnienie w całości, czemu na podstawie art. 794 k.c. w zw. z art. 6 k.c., dał wyraz w punkcie I sentencji wyroku.

O odsetkach od zasądzonych należności, orzeczono zaś, mając na względzie żądanie pozwu oraz fakt, iż jak już wskazano, w niniejszej sprawie zastosowanie ma ustawa o terminach zapłaty w brzmieniu obowiązującym w dniu zawarcia umowy. Zgodnie zatem z normą art. 7 ust. 1 ustawy, w transakcjach handlowych – z wyłączeniem transakcji, w których dłużnikiem jest podmiot publiczny – wierzycielowi, bez wezwania, przysługują odsetki ustawowe za opóźnienie w transakcjach handlowych, chyba, że strony uzgodniły wyższe odsetki, za okres od dnia wymagalności świadczenia pieniężnego do dnia zapłaty, jeżeli są spełnione łącznie następujące warunki: wierzyciel spełnił swoje świadczenie i nie otrzymał zapłaty w terminie określonym w umowie.

Uznając zatem, iż w niniejszej sprawie mamy do czynienia z transakcją handlową, jak też przyjmując, iż zostały spełnione wszystkie powyższe warunki, Sąd wobec braku sprzeciwu pozwanego w tym zakresie, od kwot z tytułu wynagrodzenia za spedycję zasądził odsetki od dat wskazanych w pozwie, jako następujących po dniu wymagalności każdego z roszczeń, a wynikających z faktur VAT.

Jednocześnie, Sąd Rejonowy podkreślił, że zgodnie z art.10 ust.1 – 2 ustawy o terminach zapłaty wierzycielowi, od dnia nabycia uprawnienia do odsetek, o którym mowa w art.7 ust.1 lub art. 8 ust.1, bez wezwania, przysługuje od dłużnika z tytułu rekompensaty za koszty odzyskiwania należności równowartość kwoty 40 euro przeliczonych na złote według średniego kursu euro ogłoszonego przez Narodowy Bank Polski ostatniego dnia roboczego miesiąca poprzedzającego miesiąc, w którym świadczenie pieniężne stało się wymagalne, przy czym w przypadku gdy koszty odzyskiwania należności poniesione z tytułu opóźnień w zapłacie w transakcji handlowej przekroczą kwotę, o której mowa w ust. 1 wierzycielowi przysługuje zwrot tych kosztów, w tym kosztów postępowania sądowego, pomniejszonych o tę kwotę. Tym samym, bacząc na okoliczności niniejszej sprawy Sąd doszedł do wniosku, iż powodowi przysługuje przedmiotowa rekompensata, z tytułu każdej z nieuregulowanych faktur VAT, co znalazło swoje odzwierciedlenie w pkt II sentencji.

O kosztach orzeczono na podstawie art. 98 § 1 i 3 k.p.c. w zw. z art. 99 k.p.c. przesądzając o obowiązku zwrotu przez pozwanego jako przegrywającego w całości wydatków poniesionych przez powódkę w łącznej wysokości 8.449 złotych. W pkt III. sentencji zasądzono zatem od pozwanego na rzecz powoda kwotę 8.849 zł z tytułu zwrotu kosztów procesu.

Apelację od powyższego wyroku złożył pozwany, zaskarżając go w części uwzględniającej powództwo :

- w pkt. I wyroku ponad kwotę 12.369 EUR,
- w pkt. I lit. a) i b) wyroku w zakresie odsetek ustawowych za opóźnienie w transakcjach handlowych od kwoty 8.800 EUR od dnia 13 września 2019 r. do dnia zapłaty i kwoty 5.319 EUR od dnia 24 grudnia 2019 r. do dnia zapłaty,
- w pkt III wyroku.

Zaskarżonemu wyrokowi zarzucił:

1. naruszenie przepisów prawa materialnego, tj.:

a) art. 794 § 1 k.c w zw. z art. 6 k.c poprzez błędne jego zastosowanie, skutkujące nieprawidłowym uznaniem, iż strony postępowania łączyła umowa spedycji, a nie umowa przewozu i błędne przypisanie pozwanemu obowiązku udowodnienia, że strona powodowa nie poniosła kosztów magazynowania w K. maszyn należących do pozwanego,

b) art. 1 pkt 1 Konwencji o umowie międzynarodowego przewozu drogowego towarów (CMR) sporządzonej w G. dnia 19 maja 1956 r. (Dz. U. z 1962 poz. 49.238), poprzez jego niezastosowanie, a w konsekwencji nieprawidłowe ustalenie, iż w przedmiotowej sprawie mają zastosowanie przepisy k.c, podczas gdy powyższa Konwencja wyłącza stosowanie przepisów prawa krajowego;

2. naruszenie przepisów postępowania, mających wpływ na treść orzeczenia, tj.:

a) art. 233 § 1 k.p.c. poprzez sprzeczną z zasadami doświadczenia życiowego oraz zasadami logiki ocenę, iż pozwany zlecił powodce transport maszyn wyłącznie na trasie G. (Polska) – A. (K.), bez transportu powrotnego maszyn do Polski,

b) art. 233 § 1 k.p.c. w zw. z art. 227 k.p.c poprzez sprzeczność istotnych ustaleń sądu z treścią zebranego w sprawie materiału dowodowego i błędne przyjęcie, iż koszty za magazynowanie maszyn należących do pozwanego po dniu 6 listopada 2019 r. w kwocie 1.750 EUR są uzasadnione, a w konsekwencji uwzględnienie powództwa w całości, podczas gdy strona powodowa nie przedstawiła żadnego dowodu potwierdzającego poniesienie przedmiotowych kosztów,

c) art. 233 § 1 k.p.c. w zw. z art. 227 k.p.c poprzez sprzeczność istotnych ustaleń sądu z treścią zebranego w sprawie materiału dowodowego i błędne przyjęcie, iż po zakończeniu targów kazachstański partner powódki odebrał maszyny i przechowywał je w należącym do niego magazynie, przy czym koszt tej usługi wynosił 1.750 EUR, podczas gdy strona powodowa nie przedstawiła żadnych dowodów potwierdzających, że takie fakty miały miejsce,

d) art. 233 § 1 k.p.c w zw. z art. 227 k.p.c. poprzez sprzeczność istotnych ustaleń sądu z treścią zebranego w sprawie materiału dowodowego i błędne przyjęcie, iż strony postępowania nie mogły dojść do konsensusu w kwestii dalszego rozporządzania maszynami, w związku z czym powódka podjęła decyzję o przetransportowaniu urządzeń z powrotem do Polski, podczas gdy umowa transportowa wprost obejmowała usługę transportową w wywozie i przywozie maszyn do Polski,

e) art. 233§ 1 k.p.c w zw. z art.227 k.p.c poprzez sprzeczność istotnych ustaleń sądu z treścią zebranego w sprawie materiału dowodowego i błędne przyjęcie, iż pozwany nie wskazał powodce w jaki sposób ma postępować ze spornymi maszynami po drugiej wystawie w K., a w konsekwencji uwzględnienie powództwa w całości, podczas gdy umowa między stronami z dnia 21 sierpnia 2019 r. oraz korespondencja e-mail z dnia 13 sierpnia 2019 r. jednoznacznie wskazywały, iż w przypadku, gdy maszyny nie zostaną sprzedane, to mają zostać przetransportowane z powrotem do Polski,

f) art. 233 § 1 k.p.c w zw. z art. 227 k.p.c poprzez sprzeczność istotnych ustaleń sądu z treścią zebranego w sprawie materiału dowodowego i błędne przyjęcie, iż umowa transportowa nie obejmowała czynności po dniu 6 listopada 2019 r., a w konsekwencji uwzględnienie powództwa w całości, podczas gdy umowa między stronami oraz korespondencja e-mail z dnia 13 sierpnia 2019 r. jednoznacznie wskazywały, iż umowa obejmowała usługę transportową w wywozie i przywozie maszyn z powrotem do Polski,

g) art. 233§ 1 k.p.c poprzez sprzeczną z zasadami doświadczenia życiowego oraz zasadami logiki ocenę, iż powódka miała podstawy do wystawienia pozwanemu faktury za magazynowanie maszyn w K., podczas gdy powódka wystawiła fakturę VAT obejmującą koszty magazynowania w kwocie 1.750 EUR mimo, iż powódka nie wykonała takiej usługi na rzecz pozwanego,

h) art. 233 § 1 k.p.c w zw. z art. 227 k.p.c poprzez sprzeczność istotnych ustaleń sądu z treścią zebranego w sprawie materiału dowodowego i błędne przyjęcie, iż powódka prawidłowo i terminowo wykonała zleconą usługę transportu maszyn, podczas gdy powódka dostarczyła pozwanemu stanowiące jego własność maszyny dopiero 20 sierpnia 2021

r., a tym samym nie miała podstaw do żądania odsetek ustawowych za opóźnienie w transakcjach handlowych od kwoty wskazanych w zaskarżonym wyroku,

i) naruszenie art. 998 § 1 i 3 k.p.c w zw. z art. 99 k.p.c poprzez ich zastosowanie na korzyść strony przeciwnej.

Jednocześnie pozwany wskazał, iż zarzuty skierowane przeciwko ustaleniom faktycznym dokonany przez Sąd Rejonowy stanowiącym podstawę zaskarżonego orzeczenia (art. 368 § 1¹ k.p.c) obejmują następujące ustalenia:

a) Sąd niezgodnie z rzeczywistym stanem rzeczy ustalił, iż pozwany zlecił powódce transport maszyn wyłącznie na trasie G. (Polska) – A. (K.), bez transportu powrotnego maszyn do Polski,

b) Sąd niezgodnie z rzeczywistym stanem rzeczy ustalił, iż strony łączyła umowa spedycji, a nie umowa przewozu,

c) Sąd niezgodnie z rzeczywistym stanem rzeczy ustalił, iż powódka wykazała, iż poniosła w K. koszty magazynowania maszyn należących do pozwanego w kwocie 1.750 EUR,

d) Sąd nie ustalił istotnych dla rozstrzygnięcia sprawy faktów, tj. czy po zakończeniu targów kazachstański partner powódki odebrał maszyny i przechowywał je w należącym do niej magazynie, przy czym koszt tej usługi wynosił 1.750 EUR,

e) Sąd nie ustalił istotnych dla rozstrzygnięcia sprawy faktów, tj. czy pozwany zlecił kazachstańskiemu partnerowi powódki – poza wiedzą powódki - magazynowanie maszyn po drugiej wystawie w A. w K.,

f) Sąd nie ustalił istotnych dla rozstrzygnięcia sprawy faktów, tj. daty wykonania zleconej usługi transportu maszyn do Polski,

g) Sąd błędnie ustalił, iż powódka nie została poinformowana przez pozwanego i nie miała wiedzy co do dalszego bytu maszyn po drugiej wystawie w K..

W oparciu o tak sformułowane zarzuty pozwany wniósł o zmianę zaskarżonego wyroku poprzez oddalenie powództwa ponad kwotę 12.369 EUR oraz oddalenie powództwa w zakresie odsetek ustawowych za opóźnienie w transakcjach handlowych od kwot: 8.800 EUR od dnia 13 września 2019 r. do dnia zapłaty i kwoty 5.319 EUR od dnia 24 grudnia 2019 r. do dnia zapłaty i zmianę wysokości zszędzonych od pozwanego na rzecz powódki kosztów postępowania za I instancję w tym kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych oraz zasądzenie kosztów postępowania apelacyjnego, w tym kosztów zastępstwa prawnego według norm przepisanych.

Ewentualnie pozwany wniósł o uchylenie wskazanego wyroku w zaskarżonej części i przekazanie w uchylonym zakresie sprawy Sądowi I instancji do ponownego rozpoznania, pozostawiając temu sądowi rozstrzygnięcie o kosztach postępowania za pierwszą i drugą instancję.

W odpowiedzi na apelację powódka wniosła o jej oddalenie oraz o zasądzenie od pozwanego na rzecz powódki kosztów postępowania, w tym kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych.

Sąd Okręgo wy zważył, co następuje:

Apelacja strony pozwanej w znacznej części zasługiwała na uwzględnienie.

Stwierdzić należy, że zarzut apelacji ograniczony został jedynie do zasądzonej przez Sąd Rejonowy na rzecz powoda, a spornej pomiędzy stronami w trakcie całego postępowania przed Sądem Rejonowym kwoty 1.750 EUR jak i zasądzonych w pkt-cie I wyroku odsetek ustawowych za opóźnienie. Sporna w niniejszej sprawie pozostawała bowiem kwestia czy wszelkie czynności dokonywane z maszynami pozwanego na targach w A., zwłaszcza te po 6 listopada 2019 r. objęte były umową stron czy też nie.

W ocenie Sądu Okręgowego uzasadniony okazał się zarzut apelacji dotyczący kwoty 1.750 EUR. Kwota ta została wymieniona jako jedna z części składowych faktury nr (...) z dnia 16 grudnia 2019 r. (k-17) W fakturze tej powódka opisała należność w kwocie 1.750 EUR jako „koszty handligu przesyłki w A. po wystawie (...)”. W uzasadnieniu pozwu, jak i w trakcie postępowania przed Sądem Rejonowym powódka stała na stanowisku, że koszty te nie były objęte otrzymanym od pozwanego zleceniem i stanowiły koszty dodatkowe, wynikające z dodatkowej usługi, jaką pozwany zlecił bez wiedzy i zgody powódki. Powódka dodała też w uzasadnieniu pozwu, że umowa podwykonawcza na wykonanie tych usług łączyła powódkę z podmiotem trzecim i to powódka była zmuszona zapłacić za wykonaną usługę (k-5-6). Sąd Rejonowy w uzasadnieniu zaskarżonego wyroku stwierdził, że koszty te (które Sąd Rejonowy określił jako wynagrodzenie za magazynowanie towaru po 06 listopada 2019 r.) były uzasadnione albowiem umowa stron nie obejmowała wykonania tychże czynności po zakończeniu targów, a pozwany – pomimo zapytań powoda w tym zakresie - nie był w stanie jednoznacznie wskazać co zrobić z zalegającymi w K. urządzeniami, a polecenie w tym przedmiocie wydano dopiero gdy spedytor oświadczył, że przetransportuje je z powrotem do kraju. Pozwany w postępowaniu przed Sądem Rejonowym, jak również w apelacji podnosił, że zarówno z umowy zawartej między stronami, jak i z korespondencji mailowej, m.in. z dnia 13 sierpnia 2019 r. wynika, iż umowa ta obejmowała usługę transportową w wywozie i przywozie maszyn z powrotem do Polski, a zatem obejmowała też koszty wszelkich czynności wykonywanych przez powódkę po 6 listopada 2019 r.

Powódka w uzasadnieniu pozwu wskazała, że po zamknięciu drugiej wystawy, przedstawiciele pozwanego przebywający na wystawie w A., samodzielnie i bez uzgodnienia z nią zlecieli partnerowi pozwanej – miejscowemu spedytorowi – zabranie maszyn po zakończeniu wystawy ze stoiska na składowanie, bez określenia czasu i kosztów tego składowania (k-5). Tymczasem świadek A. R. (1) zeznała, że k. partner był partnerem powódki, a nie pozwanego i nie potwierdziła aby pozwany zawierał z nim jakąkolwiek umowę na przewóz i magazynowanie maszyn (k-301). Również świadek G. R. zeznał, że obecny na targach k. partner przedstawiał się jako przedstawiciel firmy powódki (k-301). Ani on ani świadek A. R. nie potwierdzili aby w imieniu pozwanego zlecali K. partnerowi dodatkowe magazynowanie maszyn po drugich targach. Zresztą, sama powódka jak już wyżej wskazano, stwierdziła w pozwie, że umowa podwykonawcza na wykonanie tych usług łączyła z podmiotem trzecim powódkę a nie pozwanego. Pozwany kwestionował iż zlecił podmiotowi trzeciemu zabranie i magazynowanie maszyn po drugiej wystawie, tym bardziej bez określenia czasu takiego magazynowania i ceny za magazynowanie. Pozwany kwestionował też wysokość kosztów z tym związanych, a nie bez znaczenia dla oceny twierdzeń pozwanego jest fakt, że w przypadku wcześniejszego składowania, była ustalona kwota 200 EUR (zob. zeznania świadka A. R. k-301).

Zdaniem Sądu Okręgowego, abstrahując od kwestii tego czy czynności, za które powódka domaga się od pozwanego kwoty 1.750 EUR były objęte umową stron czy też nie, to wobec takiej a nie innej podstawy faktycznej żądania powódki określonej w pozwie, zgodzić się należy z pozwanym, że skoro powódka twierdzi, iż poniosła dodatkowe koszty, za które powinien jej zapłacić pozwany, powinna zgodnie z ciężarem dowodu wynikającym z art. 6 k.c fakt ten wykazać. Tym bardziej, że powódka podnosząc, iż to pozwany powinien być obciążony kosztami wynikającymi z umowy jaką zawarła z podmiotem trzecim, tak naprawdę w uzasadnieniu pozwu nie wskazała podstawy prawnej dla takiego obciążenia pozwanego. Z jednej bowiem strony powódka twierdzi, że umowa podwykonawcza z podmiotem trzecim łączyła ją a nie pozwanego (uzasadnienie pozwu k-6), z drugiej zaś, że to pozwany samowolnie (bez zlecenia dla powódki) zlecił firmie spedycyjnej z A. odbiór towaru ze stoiska, dostawę do magazynu oraz składowanie towaru w magazynie po dniu 5.11.2019 r. i że kwota 1.750 EUR są to dodatkowe koszty dotyczące zleconych przez pozwanego usług (pismo powódki z dn. 26.11.2029 r. (k-27). Przy czym, pisząc w piśmie z dn. 26.11.2019 r., że firma spedycyjna z A. obciąży powódkę tymi kosztami, nie wskazuje na jakiej podstawie ma się to odbyć, skoro czynności te zlecił miał bezpośrednio pozwany. W kolejnym piśmie z dnia 18.12.2019 r. powódka ponownie poinformowała pozwanego, że to on osobiście zlecił spedytorowi z A. odebranie towaru ze stoiska i jego magazynowanie i skoro spedytor wystawił fakturę za te czynności, to pozwany powinien ją uregulować (k-39). Powódka nie wyjaśniła jednocześnie przyczyn dla których faktura została wystawiona na nią, a nie na pozwanego, skoro jak twierdzi, to pozwany zlecił bez jej wiedzy wykonanie czynności K. kontrahentowi, a dodatkowo w odpowiedzi na apelację powódka podniosła, iż wszelkie rozliczenia między spedytorem z K. a powódką miały obciążać powódkę (k-350).

Można jedynie przypuszczać, że skoro powódka twierdzi, że była „zmuszona zapłacić” za wykonaną usługę, za którą zapłacić powinien pozwany, to swoje roszczenie opiera na przepisach o bezpodstawnym wzbogaceniu pozwanego i nienależnym świadczeniu.

A skoro tak, to zgodzić się należy z pozwanym, że powódka winna przede wszystkim wykazać, że faktycznie spełniła (zamiast pozwanego) świadczenie wobec kazachskiego kontrahenta w kwocie 1.750 EUR, zwłaszcza że powódka zaprzecza aby czynności których dotyczy ta kwota wynikały z umowy stron. Pozwany od samego początku kwestionował zarówno fakt zlecenia przez pozwanego zabrania maszyn po drugiej wystawie i ich składowania, jak również fakt poniesienia przez powódkę kosztów z tym związanych w wysokości 1.750 EUR.

W pozwie powódka wskazała, że była zmuszona zapłacić tę kwotę, a w piśmie procesowym z dnia 2 listopada 2020 r., że koszty te zostały przez powódkę poniesione (k-280). Na potwierdzenie faktu poniesienia kosztów, powódka dołączyła do pozwu jednak jedynie fakturę nr (...) z dnia 16 grudnia 2019 r., którą sama wystawiła wobec pozwanego (k-17). Powódka nie przedłożyła przede wszystkim żadnego dowodu, potwierdzającego, że zapłaciła K. kontrahentowi kwotę 1.750 EUR. Nie przedłożyła też faktury jaką obciążył ją k. podwykonawca na kwotę 1.750 EUR, mimo że reprezentant powódki B. C. w złożonych zeznaniach stwierdziła, że powódka taką fakturę posiada (k-310). W tym miejscu można więc zgodzić się z Sądem Rejonowym, że samo twierdzenie strony nie jest dowodem, a twierdzenie dotyczące istotnej dla rozstrzygnięcia sprawy okoliczności (art. 277 k.p.c) powinno być udowodnione przez stronę to twierdzenie zgłaszającą, co wynika z przepisu art. 232 k.p.c.

Tak więc, powódka zobowiązana była wykazać, iż faktycznie poniosła koszty, których zwrotu domaga się od pozwanego, czemu jednak powódka nie podołała. Dlatego też w tej części zarzut pozwanego, dotyczący naruszenia art. 233 § 1 k.p.c w zw. z art. 227 k.p.c poprzez sprzeczność ustaleń Sądu z treścią zebranego w sprawie materiału dowodowego i błędne przyjęcie, iż koszty za magazynowanie maszyn należących do pozwanego po dniu 6 listopada 2019 r. w kwocie 1.750 EUR są uzasadnione, podczas gdy strona powodowa nie przedstawiła żadnych dowodów potwierdzających poniesienie przedmiotowych kosztów - ocenie Sądu Okręgowego należy uznać za uzasadniony, co już samo przesądziło o konieczności uwzględnienia apelacji w tej części. W ocenie Sądu Okręgowego, wobec przyjęcia przez Sąd Rejonowy, że umowa stron nie obejmowała wykonania przez powódkę czynności po 6 listopada 2019 r., nieprzekonujące jest stanowisko tego Sądu, że o zasadności roszczenia powódki w części dotyczącej kwoty 1.750 EUR świadczyć miała jedynie okoliczność, że pozwany pomimo zapytań powódki, nie był w stanie jednoznacznie wskazać co zrobić z zalegającymi w K. maszynami, a polecenie wydano dopiero gdy spedytor oświadczył, że przetransportuje je z powrotem.

Tym samym, wyrok Sądu Rejonowego na podstawie art. 386 § 1 k.p.c. Sąd Okręgowy zmienił, zasądzając od pozwanego na rzecz powoda zamiast żądanej w pozwie kwoty 14.119 EUR kwotę 12.369 EUR wraz z odsetkami w żądanej wysokości odsetek ustawowych za opóźnienie w transakcjach handlowych od dnia wytoczenia powództwa (art. 482 § 1 i 2 k.c.), oddalając powództwo w pozostałej części.

Na nowo orzeczono także o kosztach procesu zgodnie z zasadą odpowiedzialności za jego wynik – na podstawie art. 100 w zw. z art. 99 k.p.c. i w zw. z §10 ust. 1 i 2 pkt 6 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych (tekst jedn. : Dz.U. z 2018 r., poz. 265). Strona powodowa poniosła koszty w łącznej kwocie 8.449 zł (opłata od pozwu - 3.032 zł, wynagrodzenie pełnomocnika – 5.400 zł, opłata skarbową od pełnomocnictwa – 17 zł). Pozwany poniósł koszty w kwocie 5.400 zł stanowiącej wynagrodzenie pełnomocnika procesowego. Ponieważ powódka wygrała sprawę w 88% należne jej koszty wyniosły kwotę 7.435,12 zł, (8.449 zł x88%) natomiast pozwanemu, który wygrał sprawę w 12 % przysługiwały koszty w kwocie 648 zł (5.400 zł x12%). Po dokonaniu wzajemnej kompensaty, ostatecznie powódce przysługiwał od pozwanego zwrot kosztów procesu w kwocie 6.787,12 zł.

W pozostałej części dotyczącej zasądzonych przez Sąd Rejonowy odsetek ustawowych za opóźnienie, apelacja pozwanego nie zasługiwała na uwzględnienie, przy czym z uwagi na obniżoną o 1.750 EUR kwotę zasądzoną w pktce-

ie I wyroku obniżona została jednocześnie kwota od której liczone były odsetki w pkt-cie I b) tj. z kwoty 5.319 EUR do kwoty 3.569 EUR .

Należy zauważyć, że obie kwoty, od których Sąd Rejonowy zasądził odsetki za opóźnienie wynikały z dwóch faktur dołączonych przez powódkę do pozwu. Kwota 8.800 EUR wynikała z faktury nr (...) , w której termin płatności przypadał na dzień 12 września 2019 r. (k-16). Jak wynika z treści tej faktury obejmowała ona należność z tytułu obsługi spedycyjno-celnej i transportowej przesyłki w wywozie na (...)(...) w A. (k-16). Dotyczyła ona zatem czynności związanych z dostarczeniem maszyn na targi do K., a nie z ich przewozem ponownie do Polski. Należy też zauważyć, że pozwany po otrzymaniu tej faktury nie kwestionował obowiązku jej zapłaty, a jedynie podawał różne terminy w których takiej zapłaty dokona. Ponadto, w mailu z dn. 19 sierpnia 2019 r. A. R. powiadomiła powódkę, żeby „rozbiła koszty” na dwie faktury, a pierwszą fakturę wystawiła od razu po realizacji transportu w pierwszą stronę (k-15). Również w piśmie z dn. 4 grudnia 2019 r. pozwany poinformował powódkę, że nie kwestionuje wystawionej przez nią faktury nr (...) z dnia 5 września 2019 r. i że zostanie ona przez niego uregulowana w ciągu 14 dni (k-35). Pozwany nie kwestionował też, że na poczet tej faktury uiścił na rzecz powódki dwukrotnie kwoty po 1.000 EUR. Tym samym, w ocenie Sądu Okręgowego niezasadny jest zarzut pozwanego, iż roszczenie wynikające z tej faktury nie było jeszcze wymagalne z uwagi na brak zwrotu maszyn pozwanemu.

Również w przypadku drugiej kwoty, wynikającej z faktury nr (...) z dnia 16 grudnia 2019 r. zarzut pozwanego jest niezasadny. Skoro bowiem obejmowała ona czynności związane z przewiezieniem maszyn do Polski, a między stronami nie było sporu co do tego, że maszyny zostały przywiezione do Polski w dniu 23 grudnia 2019 r., to w ocenie Sądu pozwany zobowiązany był do jej zapłaty. Okoliczność kiedy maszyny faktycznie zostały wydane pozwanemu nie wpływa zdaniem Sądu na obowiązek zapłaty tej faktury, zwłaszcza, że przedmiotem zainteresowania Sądu Okręgowego w niniejszym postępowaniu nie było przesądzenie o zasadności lub niezasadności zatrzymania maszyn przez powoda.

O kosztach postępowania apelacyjnego Sąd Okręgowy orzekł na podstawie art. 98 § 1 i 3 w zw. z art. 99 k.p.c. i w zw. z art. 391 § 1 zd. 1 k.p.c., przy uwzględnieniu § 10 ust. 1 pkt 1 w zw. z § 2 pkt 4 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych (tekst jedn. : Dz. U. z 2018 r., poz. 265). W świetle tych regulacji powodowi, który wygrał apelację w zakresie wskazanej wartości przedmiotu zaskarżenia, należy się zwrot kosztów postępowania apelacyjnego w wysokości 1300 zł, na którą to kwotę składa się: opłata od apelacji w wysokości 400 zł oraz kwota w wysokości 900 zł tytułem kosztów zastępstwa procesowego.